

lov. I langt de fleste tilfælde må det dog forventes, at en grundejer frivilligt vil medvirke til, at en miljøskade forebygges eller afhjælpes, således at miljøproblemet på ejendommen bliver løst.

Modsætter grundejeren eller anden rådighedshaver sig, at den ansvarlige iværksætter påbudte foranstaltninger, kan grundejeren eller anden rådighedshaver straffes efter bestemmelsen i lovforslagets § 56, stk. 1, nr. 1.

Til stk. 3-5

Det følger af bestemmelserne, at i det omfang den ansvarlige, jf. lovforslagets § 12, ikke betaler erstatning for skader, der er forvoldt ved gennemførelse af undersøgelser eller forebyggende eller afhjælpende foranstaltninger, eller fordi der ikke kan opnås enighed om erstatningen, eller fordi der rent faktisk ikke betales, kan erstatningskravet umiddelbart gøres gældende overfor miljøministeren. Ejeren eller brugeren af ejendommen kan gøre erstatningskravet gældende overfor ministeren fra det tidspunkt, hvor skadevolderen tilkendegiver uenighed om erstatningen eller ikke betaler indenfor en rimelig frist, fastsat i påkrav fra ejeren eller brugeren.

Efter forslagets stk. 4 indtræder miljøministeren i skadelidtes erstatningskrav mod skadevolder.

Miljøministeriet finder det rimeligt, at ejendommens ejere eller brugere her – som efter den gældende jordforureningslov – får samme retsstilling med hensyn til erstatningskrav for skader, uanset om det er miljøministeren eller den ansvarlige, der udfører foranstaltninger efter loven. Derfor er det også her fundet rimeligt, at ministeren skal holde ejere og brugere skadeløse i tilfælde, hvor det viser sig problematisk at opnå erstatning fra den ansvarlige.

Af bestemmelsen i stk. 5 fremgår, at miljøministeren i mangel af enighed om erstatningsfastsættelsen efter stk. 3 og 4, skal indbringe dette spørgsmål for taksationsmyndighederne. Miljøministeren skal i så fald udføre de opgaver, der er tillagt vejbestyrelsen i henhold til lov om offentlige veje.

Det forventes, at miljøministerens beføjelse efter bestemmelserne i § 24 vil blive delegeret til de lokale miljøcentre under Miljøministeriet.

Til § 25

Bestemmelsen i stk. 1 omhandler situationer, hvor en miljøskade eller en overhængende fare for en miljøskade kan henføres til flere ansvarlige. For så vidt angår forståelsen af begrebet »den ansvarlige« henvises der til bestemmelsen herom i forslagets § 12.

Bestemmelserne i § 25 svarer i det væsentlige til den gældende jordforureningslovs § 43.

Bestemmelserne i § 25 forudsætter, at der er grundlag for at antage, at en vis andel - omend en ikke helt præcist fastlagt andel - af skaden kan henføres til hver enkelt af de implicerede ansvarlige. Hvis flere ansvarlige har bidraget til en miljøskade eller en overhængende fare herfor på en sådan måde, at de enkelte ansvarliges andele af skaden eller faren herfor med sikkerhed kan skilles ad, skal bestemmelsen ikke finde anvendelse. I sådanne tilfælde meddeles påbuddene blot hver enkelt efter bestemmelserne i forslagets §§ 19, 21 og 22.

Hvis betingelsen for at kunne henføre miljøskaden eller den overhængende fare for miljøskade til hver af de implicerede ansvarlige er opfyldt, kan miljøministeren efter de foreslåede bestemmelser i § 25 meddele påbud til alle. Der træffes i den forbindelse afgørelse om hver enkelt ansvarliges andel af den samlede skade eller fare, i det omfang det er muligt.

Ved vurderingen af den ansvarliges »andel« skal navnlig tages hensyn til karakteren og omfanget og den tidsmæssige udstrækning af den negative påvirkning, som den enkelte ansvarlige har forårsaget. Afgørelsen må således træffes ud fra samtlige foreliggende oplysninger i sagen.

Det foreslås, at miljøministeren, hvis det ikke er muligt at vurdere én eller flere af de ansvarliges andele af en miljøskade eller en overhængende fare herfor, i påbuddet skal fastsætte, at ligelige andele heraf hidrører fra disse ansvarlige. Er der således tre ansvarlige og vurderes det, at halvdelen stammer fra den ene ansvarlige, mens der ikke foreligger nærmere vurderingsgrundlag for de to andres andele, skal påbuddet til disse omfatte $\frac{1}{4}$ af skaden eller faren herfor.

Det forudsættes, at der i påbuddet nøje redegøres for, hvilke ansvarlige der er udstedt påbud til, og der vil i påbuddet skulle angives en fremgangsmåde med hensyn til en fælles efterkommelse af påbuddet i tilfælde af, at der ikke kan opnås enighed herom mellem de ansvarlige.

Hvis en ansvarlig ikke følger den af ministeren anviste fremgangsmåde, kan denne straffes, jf. forslagets § 56, stk. 1, nr. 1. Hvis den manglende efterkommelse af påbuddet skyldes forhold, som denne ansvarlige ikke har indflydelse på, f.eks. at en eller flere af de øvrige påbudsadressater ikke ønsker at efterleve deres forpligtelser i henhold til påbuddet, vil der normalt ikke være grundlag for at rejse straffesag mod førstnævnte ansvarlige.

Såfremt der ikke er enighed blandt de ansvarlige, kan en eller flere af disse give meddelelse herom til